

Balada

Čez most na levo
in mimo križa,
tod vodi moja pot domov.
Z križa vedno žalostno
zre Jezus,
ki veže žebeljev ga okov.

Na mestu, kjer križ je zdaj,
legenda govori,
da deklet so živo pokopali,
mnogo, mnogo
let je od tedaj.

V času kuge prepovedan
bil je vstop v vas
in neusmiljeno stražarji zgrabili
nevedno deklet
so dolgih las.

V grob so živo zakopali
in kuge več v dolini
bilo ni od tedaj,
tega je mnogo, mnogo
let nazaj.

Postavili so križ,
časom davnim, časom temnim
v spomin in opomin
ko kuga je kosila
prek planin, širom dolin.

A križ še zdaj stoji
in nežna roka
odstrani sem ter tja plevel,
čeprav čas drugačen je sedaj,
kakor tedaj,
mnogo, mnogo let nazaj.

Zmenek

Osamela breza
na mrazu
čaka drvarja.

Sosedu

Ta dežela je lepa,
bogata
in dovolj velika za oba,
moj sosed.

Hodila sva v iste šole,
na iste zabave
in osvajala iste vrhove,
isti dež naju moči
in ista zemlja hrani,
moj sosed.

Mogoče ne voziva enak avto
ne navijava za isti klub
in ne poslušava enake glasbe,
pa vendar,
obdajajo naju iste gore
in dihava isti zrak,
še vedno hodiva v isto cerkev
in moliva k istemu bogu,
moj sosed.

Zato ne dovoliva,
da naju loči jezik,
te, le drugače izgovorjene besede.

Osamelec

»Osamelec«
v desnem zgornjem kotu grafa
prestrašen čaka,
da ga raziskovalec izbriše,
ker mu kvari lep rezultat.

Haiku

Semafor
je zaspal
ob nepravem času.

Pestunja
je vstavila
napačen program.

Bodeč trn
ni bil vštet
v ceno ljubezni